Κατζενάβ.

Ὁ γίγαντας τινάχτηκε ὄρθιος μὲ μιᾶς καὶ εἶπε σφίγγοντας ἄγρια τὰ δόντια του.

— Μὴ μοῦ μιλᾶς γι' αὐτήν... Μή μοῦ ξαναμιλήσῃς ποτὲ γι' αὐτήν... Ποτέ, τ' ἀκοῦς ; ἀλλοιῶς...

Καὶ ἄπλωσε ἀπειλητικὰ τὶς γροθιές του πρὸς τὸν Σουλέ.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν συνομιλία ἐκείνη ἡ φιλία τους ἐλαττώθηκε. Τοῦλάχιστον αὐτὸ ἔγινε ἐκ μέρους τοῦ Κατζενάβ. Ἀντιθέτως ὁ Σουλέ φαινόταν περισσότερο ἀπὸ πρὶν ἀφοσιωμένος πρὸς τὸν γίγαντα. Μὰ προσέκρουε πάντα πάνω στὴν ἀγρια σιωπὴ τοῦ Κατζενάβ καὶ στὴν πρωτόγονη κτηνώδη βαναυσότητά του. Τώρα ὁ γίγαντας ἄρχισε νὰ πίνῃ πάλι ὅπως πρὶν καὶ χειρότερα. Ὁ Σουλέ τὸν συνώδευε παντοῦ. Ἀγρυπνοῦσε ἀπὸ πάνω του. Τίποτε δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ κοντά του, οὔτε τὰ χτυπήματα οὔτε ἡ βρισιὲς τοῦ γίγαντα καὶ χάρις στὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐπιμονὴ του κατώρθωσε μερικὲς βραδυὲς νὰ ὡδηγῇ στὸ σπίτι του τὸν μεθυσμένον καὶ νὰ τὸν βάζῃ νὰ πλαγιάζῃ.

Ὡστόσο, ὅσο περνοῦσαν ἡ μέρες τόσο ὁ Κατζενὰβ γινόταν πιὸ εὐερέθιστος καὶ πιὸ κακός. Οἱ συνόδελφοί του εἰδοποίησαν τότε τὸν Σουλὲ καὶ τὸν συμβούλεψαν νὰ μὴν ἔχῃ παραπολλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν γίγαντα.

— Αἴ, νέε, τοῦ εἶπε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδος, δὲν εἶσαι σὺ ἐκεῖνος ποὺ θὰ μπορέσῃς νὰ τὸν ἀλλάξῃς.

— Ὑποφέρει πολύ, ἀποκρινόταν ὁ νέος. Δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἐγκαταλείψω.

Κ' ἔτσι, παρὰ τὶς προειδοποιήσεις καὶ τὶς συμβουλὲς τῶν συντρόφων του, δὲν ἄφινε πειὰ οὔτε βῆμα τὸν Κατζενόβ. Ἐκεῖνος πάλι ἦταν διαρκῶς μεθυσμένος καὶ σὲ κάθε στιγμὴ οὐρλιαζε :

— Ἄχ ! Ἂν τὴν εἶχα ἐδῶ μπροστά μου θὰ τὴν ἐσκότωνα !...

Τέλος μιὰ μέρα, ἐνῶ ὁ γίγαντας οὐρλιαζε τὴν συνειθισμένη ἐκείνη φράσι του ὁ νέος τοῦ φώναξε ἔντονα :

— Πολὺ καλά, θὰ τὴν σκοτώσῃς, ἀφοῦ τὸ θέλεις...

Μερικὲς μέρες πέρασαν... Ἕνα πρωῒ τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς ὁ γίγαντας, ζαλισμένος ἀκόμα ἀπ' τὸ κρασὶ τῆς προηγουμένης, τὰ ἔβαλε μὲ δυὸ χαμίνια ποὺ τὸν πείραξαν. Ὁ Σουλὲ μολονότι ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρὸ εἶχε ἀρχίσει νὰ κουράζεται ἀπ' τὶς ἰδιοτροπίες του, μπῆκε σεὴν μέση. Τότε ὁ Κατζενὰβ μαινόμενος καὶ μὲ ἀστραπὲς στὰ μάτια τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸν λαιμὸ καὶ τὸν ἔσφιξε δυνατά, τὸ ὠχρὸ πρόσωπο τοῦ νέου ἐφούσκωσε κ' ἔγινε κατακόκκινο. Ἔπειτα σὲ μιὰ στιγμὴ ἔκλεισε τὰ μάτια του. Ὅταν ὁ γίγαντας ἄνοιξε πάλι τὰ δάχτυλά του, τὸ σῶμα τοῦ Σουλὲ σωριάσθηκε κατὰ γῆς ἀκίνητο !...

Σαστισμένος ἀπὸ τὴν πράξι του ὁ Κατζενάβ, στάθηκε τρέμοντας ὁλόκληρος ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια. Ἔπειτα ἔσκυψε, γονάτισε καὶ ξαφνικὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπ' τὰ μάτια του. Δὲν ἤξερε πειὰ ὁ Κατζενὰβ τὸ κτῆνος. Ἦταν ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος ποὺ κανένας ὡς τότε δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει ἔτσι. Ἔσκυψε, κύτταξε καλὰ-καλὰ τὸν Σουλὲ καὶ μὲ χέρια τρεμάμενα, ἄνοιξε τὸ πουκάμισο τοῦ δυστυχισμένου νέου. Τότε ἕνα πλούσιο κάτασπρο στῆθος κοριτσιοῦ πρόβαλε μπροστὰ στὰ θαμπωμένα μάτια του... Τὸ πρόσωπό του ἔγινε κατακόκκινο, ἡ φλέβες τῶν κροτάφων του φούσκωσαν καὶ ὁ γίγαντας ἄρχισε νὰ φωνάζῃ μ' ἀπελπισία:

— Ἐμμίνα, Ἐμμίνα!...

Ἡ φωνή του ἦταν βραχνὴ σὰν νὰ τοῦσφιγγε κανεὶς τὸ λαιμό. Τὸ δυνατὸ κορμὶ του λύγισε σὰν δέντρο ποὺ τὸ χτυπᾶ κεραυνός. Θέλησε νὰ ξαναπροφέρῃ τὸ ἀγαπημένο του ὄνομα μὰ δὲν μπόρεσε. Σωριάσθηκε κάτω σὰν πληγωμένο θηρίο, ἀκίνητος, χωρὶς ζωή, κεραυνοβολημένος, νεκρὸς πλάϊ στὴν μικρή του ἀγάπη !...

J. Renauld

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥ

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γαλλικῆς τρομοκρατίας, οἱ θεωρούμενοι ὡς «ὕποπτοι» συνελαμβάνοντο καὶ κλεινόντουσαν στὶς φυλακές, ὅπου καὶ παρέμεναν ὡς τὴν ἡμέρα τῆς δίκης των. Ἡ ἡμέρα ὅμως αὐτὴ ἀργοῦσε τὶς περισσότερες φορὲς νὰρθῇ κ' ἔτσι παρέμεναν ὑπόδικοι ἐπὶ μῆνες ὁλοκλήρους !

Τὸ τὶ ὑπέφεραν μέσα στὶς φυλακὲς αὐτὲς οἱ ὑπόδικοι εἶνε ἀνεκδιήγητο. Γι' αὐτὸ, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς φρόντιζαν μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐπισπεύσουν τὴ δίκη τους ἔστω καὶ ἂν ἔπροκειτο νὰ καταδικασθοῦν εἰς θάνατον.

Κάποιος ἔμπορος μάλιστα, βλέποντας ὅτι ἀργοῦσε νὸρθῇ ἡ σειρά του νὰ δικασθῇ, ἔστειλε στὸν Δημόσιο κατήγορο ἕνα σκανδαλῶδες γράμμα, τὸ ὁποῖον εἶχε ὡς ἡμερομηνία *«Β' ἔτος τῆς Τυραννίας»*, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ζητοῦσε τὴν παλινόρθωσι τῆς Μοναρχίας ! Ὁ Δημόσιος κατήγορος ἔξω φρενῶν γιὰ τὰς ὕβρεις αὐτάς, ἔσπευσε νὰ καλέσῃ ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου τὸν κρατούμενον. Κατὰ τὴν δίκην, ὁ πρόεδρος τὸν ἐρώτησεν ἐὰν ἀνεγνώριζε τὸ γράμμα. Ὁ ἔμπορος, φοβούμενος μὴ τυχὸν ἀναβληθῇ ἡ δίκη καὶ συνεχισθῇ ἡ μαρτυρικὴ φυλάκισίς του, ἐδήλωσε ὅτι τὸ γράμμα αὐτὸ εἶχε γραφῆ πράγματι ἀπὸ αὐτόν.

— Ἰδοὺ μάλιστα εἰς ἀπόδειξιν καὶ τὸ ἀντίγραφο ! εἶπε, βγάζοντας ἕνα χαρτὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του.

Τὸ δικαστήριον ἐπρίσθη καὶ ὁ ἔμπορος ἀπεστάλη ἀμέσως στὸν δήμιο, πραγματοποιηθείσης ἔτσι τῆς ἐπιθυμίας του.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ

ΣΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΧΩΡΕΣ ΚΑΙ ΕΠΟΧΕΣ

Ἡ γυναικεία φιλαρέσκεια διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Κι' αὐτὴ ἡ... Εὔα !... Τὶ ἐγίνετο στὴν ἀρχαιότητα. Ἡ πομάδες τῶν Ρωμαίων δεσποινῶν. Ὁ ρόλος τοῦ... γαϊδουρόγαλου ! Λευτρὰ σαμπάνιας. Χλωμὲς καὶ ροδοκόκκινες. Ἡ βδέλλα ὡς... καλυντικόν ! Πῶς ἀσπρίζουν οἱ μαῦρες στὴν Ἀβησσυνία. Κοπέλλες καπνιστὲς κτλ. κτλ.

Ἡ φιλαρέσκεια εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς γυναικεῖες ἀδυναμίες, ἡ πιὸ βαθειὰ ριζωμένη στὸ πνεῦμα τοῦ ὡραίου φύλου. Ὅλες ἡ γυναῖκες τοῦ κόσμου εἶνε φιλάρεσκες. Φιλάρεσκες ἦταν ἡ γυναῖκες καὶ κατὰ τὴν προϊστορικὴν ἀκόμη ἐποχὴ ποὺ ἐστολίζοντο μὲ ἄνθη καὶ χρωματιστὰ κογχύλια. Κι' αὐτὴ ἡ προμήτωρ Εὔα ἦταν φιλάρεσκη!...

Ὁ Θεόκριτος στὰ «Εἰδύλλιά» του καὶ ὁ Λουκιανὸς στοὺς «Διαλόγους Ἑταιρῶν», ἀναφέρουν ἕνα σωρὸ μέσα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο ἡ γυναῖκες τῆς ἀρχαιότητος, γιὰ νὰ γίνωνται πιὸ ὥμορφες καὶ γιὰ νὰ διατηροῦν τὴν καλλονή τους, τὴν δροσιά τους, τὴν γοητεία τους...

Ἕνα ἀπὸ τὰ μέσα ποὺ μετεχειρίζοντο ἡ ἀρχαῖες Ρωμαῖες γιὰ νὰ διατηροῦν τὴν ὥμορφιά τους καὶ τὸ ὁποῖο ἐκαυτηρίαζε ἀμείλικτα ὁ τρομερὸς Γιουβενάλης στὶς σάτυρές του, ἦταν καὶ τὸ ἑξῆς :

Τὴν νύχτα πρὶν πλαγιάσουν ἄλειφαν ὅλο τὸ πρόσωπο καὶ τὸν λαιμό τους, μὲ μιὰ περίεργη ἄλειφὴ ποὺ τὴν κατασκεύαζαν μὲ κριθαρόλευρο, μὲ ἐλαφοκέρατο τριμμένο, μὲ φακὴ τριμμένη, μὲ αὐγὰ χτυπητά, μὲ μέλι, καὶ μὲ κόλλα. Ἀφοῦ τὰ ἀνακάτευαν καλὰ ὅλα αὐτά, πρόσθεταν κατόπιν καὶ γαϊδουρόγαλο ! Μὲ τὸ μίγμα αὐτὸ τὸ πρόσωπο διετηρεῖτο δροσερὸ καὶ φρέσκο.

Ἐπίσης καὶ ἡ Ρωμαία αὐτοκράτειρα Ποππέα ἔκανε δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα μπάνιο μὲ γαϊδουρόγαλο, τὸ ὁποῖο λόγῳ τῆς χρήσεώς του αὐτῆς στοίχιζε τότε ἀκριβὰ πολύ.

***

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ἡ διάσημη κυρία Ταλλιέν, ἔκανε κάθε τόσο μπάνιο μὲ νερό, μέσα στὸ ὁποῖο ἔβραζε προηγουμένως φράουλες !...

Τὴν ἐποχὴ δὲ τοῦ Ναπολέοντος 3ου ἡ κομψὲς Παριζιάνες ἀριστοκράτιδες ἔπερναν τὸ λουτρό τους μέσα σὲ σαμπάνια !...

***

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἡ μόδα ἀπαιτοῦσε νὰ ἔχουν ἡ γυναῖκες...χλωμὸ πρόσωπο ! Γι' αὐτὸ καὶ ἡ περισσότερες ὡραῖες πυργοδέσποινες δὲν ἐδίσταζαν νὰ ὑποβάλωνται στὶς πιὸ μαρτυρικὲς καὶ ὀδυνηρὲς συνήθως δίαιτες γιὰ νὰ ἀδυνατίζουν, νὰ ἐξαντλοῦνται καὶ νὰ χλωμαίνουν! Συνηθέστερον δὲ μέσον γιὰ νὰ ἐπιτύχουν αὐτὸ ἦταν ἡ ἀφαίμαξις... μὲ βδέλλες !...

Ἀργότερα καὶ συγκεκριμένως ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ Φραγκίσκου 2ου, ἐπεκράτησε ἡ ἀντίθετη μόδα, νὰ εἶνε δηλαδὴ ἡ γυναῖκες παχειὲς, ροδοκόκκινες, κ' ἀφράτες ! Γι' αὐτὸ ἡ κυρίες τῆς Αὐλῆς τῆς Γαλλίας ἔτρωγαν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα καὶ θρεπτικώτερα φαγητά, ἔφρόντιζαν νὰ περπατοῦν καὶ νὰ κουράζωνται ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο, καὶ τέλος κατέφευγαν στὰ φτειασίδια καὶ τὶς κόκκινες πομάδες.

***

Ἀλλὰ τὸ καταπληκτικώτερο καὶ συγχρόνως τὸ μαρτυρικώτερο μέσο ποὺ ἔχει ἐπινοήσει ἡ γυναικεία φιλαρέσκεια εἶνε ἐκεῖνο ποὺ μεταχειρίζονται ἡ γυναῖκες τῆς Ἀβησσυνίας γιὰ νὰ ἀσπρίζουν, ἂν εἶνε δυνατὸν ν' ἀσπρίσῃ τὸ δέρμα μιᾶς αἰθιοπίδος. Κάθε Ἀβησσυνέζα λοιπὸν τῆς μεσαίας καὶ τῆς ἀνωτέρας τάξεως ἐννοεῖ μόλις παντρευθῇ νὰ ἀλλάξῃ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος ὅλου τοῦ σώματός της καὶ ἀπὸ μαῦρο νὰ τὸ κάνῃ, τοὐλάχιστον καφὲ ὡ-λαί ! Καὶ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ καταφεύγει στὸν ἀκόλουθο μαρτυρικὸ τρόπο :

Ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες μετὰ τὸν γάμο της κλείνεται σὲ ἕνα ἀπομονωμένο μέρος καὶ μένει ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες κουκουλωμένη ὡς τὸ λαιμό, μὲ μιὰ μάλλινη χονδρὴ βελέντζα, στὴν ὁποία ἔχουν κάμει μιὰ τρύπα γιὰ νὰ βγαίνῃ μόνον τὸ κεφάλι ! Ἔτσι σκεπασμένη ὡς ἐπάνω, ἀρχίζουν νὰ τὴν καπνίζουν μὲ διάφορα ἀρωματώδη χλωρὰ φυτά. Ὁ καπνὸς ποὺ ἀναδίδουν τὰ φυτὰ αὐτὰ μεταβάλλει τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος ἐντελῶς. Τὸ κάπνισμα αὐτὸ συνεχίζεται τακτικῶς ἐπὶ τρίμηνον. Κ' ἔπειτα ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς μῆνας ἡ νεαρὰ αἰθιοπὶς βγαίνει κάτω ἀπὸ τὴν βελέντζα της ἀγνώριστη ! Ἡ ἐπιδερμίς της ἔχει γίνει πιὸ ἄσπρη, πιὸ ἁπαλὴ καὶ πιὸ δροσερή !...

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ τρίμηνο αὐτὸ μαρτύριο ἐξαντλεῖ τρομερὰ τὴ γυναίκα καὶ γι' αὐτὸ οἱ συγγενεῖς της ποὺ τὴν περιποιοῦνται τῆς παρασκευάζουν διαρκῶς φαγητὰ κατ' ἐξοχὴν θρεπτικά... Μπορεῖ ὅμως νὰ ἐπαναλάβῃ κανεὶς στὴν περίπτωσι αὐτὴ τὸ περίφημο λαϊκὸ γνωμικό: «Μπρὸς στὰ κάλη τ'εἶν' ὁ πόνος ;...»

***

Οἱ Ἀτθίδες σήμερα χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴ φρεσνάδα τῆς ἐπιδερμίδος, ἐκτὸς τῶν διαφόρων πομάδων, τὴν κομένη στὰ δύο πατάτα, τὸ ἀγγοῦρι, κοπτόμενον κι' αὐτὸ στὰ δύο, κατὰ μῆκος καὶ τοποθετούμενον πάνω στὰ μάγουλα, τὸ ἀσπράδι τῶν αὐγῶν καὶ ἄλλα... λαχανικὰ καὶ ματζούνια !...

Ὁ κ. Ἄσχημος